

deres Virksomhed maa betragtes som Næringsdrift —", hvoraf altsaa følger, at naar de ikke maa betragtes som Næringsdrift, falde de ikke ind under denne Lov. Endringsforslaget under Nr. 12 til § 37 er, som det let vil ses, ganske naturligt begrundet i, at Lovforslaget ikke kan træde i Kraft til 1ste Januar, og iøvrigt i den foreslaede Forandring med Hensyn til Anmeldelsespligten. Hermed skal jeg altsaa anbefale Sagen til Vedtagelse.

Leth: Den ærede Ordfører har fuldkommen Ret i, at Mindretallet har delt det Hensyn, som han omtalte, til at bevare en vedblivende Udvikling af en fælles skandinaviske Lovgivning. Naar jeg forøvrigt nu tager Ordet, vil jeg helst udtale mig alene paa mine egne Bægne; jeg har ingen Grund til at tro, at der imellem det ærede andet Medlem af Mindretallet (K. Nielsen) og mig paa noget Punkt hersker nogen væsentlig Uoverensstemmelse, men det er dog muligt, at der et eller andet Sted kan fremtræde en Nuance, og er dette Tilfældet, vil den komme frem, naar, som jeg venter, det andet ærede Medlem af Mindretallet senere tager Ordet. Naar man altsaa gaar ud fra det Standpunkt, at en Udvikling af en fælles skandinaviske Lovgivning er særdeles ønskelig — et Standpunkt som ogsaa er mit — kan der jo med Hensyn til det foreliggende Lovforslag reises nogen Tvivl om, hvorvidt det i sig selv er skiftet til paa dette Omraade specielt at begunstige og fremme en saadan almindelig Udvikling af en fælles Lovgivning paa skandinaviske Omraade. En saadan Tvivl blev ogsaa reist af Udvalget i forrige Samling, hvilket, som det vil være i det høie Things Erindring, afgav sin Betænkning under den 22de Marts 1888, og i denne tilraadede det at ende Sagens Behandling med en i Betænkningen nærmere motiveret Dagsorden. Det, som Flertallet dengang gik ud fra, kunde vælte Betæneligheder med Hensyn til, hvorvidt det foreliggende Lovforslag, der jo uforandret er det samme i Aar, i og for sig er skiftet til paa det Omraade, som Lovforslaget omfatter, at fremme en Udvikling af en fælles skandinaviske Lovgivning, var jo hentet fra den foregaaende Kommissions Betænkning, i hvilken det ogsaa af Kommissionen var udtalt, at man, jeg tør næsten sige hovedsagelig, havde maattet indskrænke sig til at søge at tilvejebringe en formel Uoverensstemmelse, navnlig med den svenske Lovgivning, men at man maatte lade en virkelig motiveret Uoverensstemmelse ligge paa Grund af de forskellige Forhold, som findes i de forskellige

Lande, og tillige paa Grund af disses forskellige Lovgivning. Det Samme blev omtalt paa det Handelsmøde, som blev afholdt her i Byen den 18de September f. A. Ogsaa af Indlederen og Hovedforedragsholderen paa dette Møde blev det betonet, at Kommissionen selv udtalte, at man paa vigtige Punkter havde maattet indskrænke sig til at tilvejebringe nogle formelle Bestemmelser, og havde maattet lade de materielle Forskelligheder ligge, og det blev endvidere ved den Leilighed tilføjet af Foredragsholderen, at endogaa et Medlem af Sverigs Høiesteret i sin Betænkning over Loven — Høiesteret i Sverig skal som bekendt afgive Betænkning over Lovforslag — havde udtalt sig saaledes, at selv hvor der er nogen Uoverensstemmelse, er denne mange Gange kun et blot Skin for ikke at sige rent udvildende. Denne Udtalelse, der som sagt fremkom fra et Medlem af Sverigs Høiesteret, er jo et Vidnesbyrd om, at man ogsaa fra svensk Side har været opmærksom paa denne Side af Sagen, og denne Udtalelse turde have saa meget større Vægt, som den, om jeg ikke tager fejl, fremkom fra en Mand, som nu i Sverig indtager den Stilling, som vi hos os kalde Justitsminister. Smidlevik har Mindretallet dog ikke troet ubetinget at burde fastholde, at Lovforslaget skulde afvises med en Dagsorden, saaledes som Flertallet af det i Sjøer nedsatte Udvalg foreslog; men vi have bestræbt os for — idet vi have søgt handelskyndig Bistand — muligen at bringe Lovforslaget i en saadan Skikkelse, at vi kunde tro uden Betænelighed at kunne gaa med til det og at anbefale, at det blev Lov. Man maa jo nemlig erindre, at naar man gaar den Vej, som Flertallet nu i Betænkningen foreslaar at gaa, saa fjerner man sig endnu mere fra en skandinaviske Uoverensstemmelse og da navnlig fra en Uoverensstemmelse med den svenske Lov, som jo er udførlig, medens man i Norge endnu ikke, saavidt jeg veed, har overvundet sine Betæneligheder med Hensyn til at adoptere dette Lovforslag. Jeg siger, saa fjerner man sig endnu mere fra, at Loven bliver fælles skandinaviske, og man kommer mere og mere over paa dette, at det egentlig dreier sig om, at man fremmer vor egen Lovgivning paa en Maade, som maatte findes at være formaalstjenlig, og som den maatte kunde tiltrænge. Men her maa jeg dog bemærke, at efter Mindretallets Formening foreligger der ikke noget gyldigt Vidnesbyrd om, at den hidtil gjældende Lovgivning hos os paa dette Omraade med Rette kan siges at have givet Leilighed til Misligheder. Jeg hørte jo vel, at den ærede Ordfører vilde gjøre gjæl-